

transponoval převzaté melodie písní do nižší hlasové polohy, tak aby ambitus ná-
pěvů odpovídal přirozeným požadavkům
na dětský hlas. Publikace je opatřena peč-
livě vypracovanými rejstříky, soupisy prae-
menů, které jsou cenné nejen z pohledu
etnomuzikologie, ale také z hlediska vý-
chovně vzdělávací praxe.

Sborník písní *K Rokycanům cesta zlatá*
je vysoce fundovanou a citlivě vypracov-
vanou publikací, která může obohatit dět-
skou duši nejen v rámci hudebně-folklor-
ních aktivit v prostředí zájmových souborů
či uměleckých škol, ale může být využita
také v běžné výchovně vzdělávací praxi
základních škol nebo při domácím mu-
zicování v rodinném kruhu. Předložení
písňového bohatství regionu je příkladné
a mohlo by být inspirující v dalších oblas-
tech naší země.

Judita Kučerová (PedF MU Brno)

*Jiřina Veselská, BIBLIOGRAFIE NÁRO-
DOPISNÉHO VĚSTNÍKU A DALŠÍCH
PERIODIK NÁRODOPISNÉ SPOLEČ-
NOSTI. Česká národopisná společnost,
Praha 2008, 242 s.–*

Etnologům, historikům a ostatním
pracovníkům ve společenských vědách,
stejně tak i příznivcům lidové kultury
se do rukou dostala důležitá příručka
pro jejich práci. Není snad třeba zdů-
razňovat, jak potřebné jsou tyto soupi-
sy a přehledy, ať se již jedná o biblio-
grafie oborové, tematické či autorské.
Ne vždy však bývá tato často až sisy-
fovská práce správně doceněna. V po-
slední době, kdy dochází k hodnocení

vědeckovýzkumných a kulturních pra-
covišť a důraz je kladen zejména na je-
jich publikační výsledky, nebývají tyto
„pracovní pomůcky“ brány příliš v potaz
a dostatečně zhodnoceny. Autorka *Bib-
liografie Národopisného věstníku a dal-
ších periodik Národopisné společnosti*,
jak zní titul soupisu, není v oboru žád-
ným nováčkem. Zpracovala a publiko-
vala jako autorka či spoluautorka např.
tituly *Bibliografie historicko vlastivěd-
né literatury okresu Frýdek-Místek do
roku 1945* (Frýdek-Místek 1990) a *Bib-
liografie Vlastivědné revue 1998–2008*
(Valašsko. Vlastivědná revue 2008).

V úvodu práce věnované periodikům
vzniklým na půdě Národopisné společ-
nosti jsou budoucí uživatelé nejprve se-
známeni s celkovou koncepcí této výbě-
rové bibliografie. Byly zde shromážděny
záznamy excerpované z titulů, u jejichž
zrodu stála v podstatě jediná instituce.
Stejně jako periodikum prošla postup-
nými změnami názvu – *Národopisná
společnost československá, Národopis-
ná společnost československá, Národopis-
ná společnost při ČSAV, Národopis-
ná společnost*. Periodikum se pak ve své
více než stoleté historii postupně trans-
formuje na *Národopisný sborník česko-
slovenský* (1897–1905), *Národopisný
věstník československý* (1906–1956).
V roce 1956 dochází k přerušení této
kontinuity a *Národopisná společnost
československá* ukončuje jeho vydává-
ní ročníkem 33 (1956). Musí ustoupit
Československé etnografii, vydávané
Kabinetem národopisu (pozdější Ústav
pro etnografii a folkloristiku ČSAV).
V roce 1966 však již jako *Národopis-
ná společnost československá při ČSAV*
navazuje na toto své starší periodikum.

Zásluhou brněnských etnografů vychází první ročník, nyní však s malou úpravou v názvu, jako *Národopisný věstník československý* (1966–1974). Zároveň však zahrnuje označení 34. ročník *Národopisného věstníku československého*. Po přerušení v roce 1974 je jeho vydávání opět obnoveno v roce 1984; název periodika zůstal zachován až do rozdělení Československé republiky a rozdělení vědecké společnosti. V roce 1993 se periodikum stává *Národopisným věstníkem* (1993–dosud). Na tomto místě svého úvodu J. Veselská zdůraznila, že z hlediska bibliografické práce bylo důležité, „že redakce pokračovala v chronologické řadě titulu, zachovala návaznost na původní označení svazků, které uváděla v závorce“ (s. 13).

V samotné bibliografii J. Veselské je *Národopisný věstník* excerpován do roku 2005. Autorka však neopomněla také zmínit konkurenční periodikum – *Český lid*, založený v roce 1891 a vycházející dosud. Ten se na začátku věnoval regionálním pracovníkům, lidové kultuře a kulturní historii. Proto J. Veselská také upozornila na důležitost hledání nové náplně pro vznikající *Národopisný sborník*, který musí jít jinou cestou, aby našel v oboru uplatnění. Zpočátku se tedy vyhraňuje na koncipování metodiky a metodologie národopisu jako vědního oboru, přináší samostatné práce předních etnografů a folkloristů. Nezapomíná však ani na zprávy a informuje o odborné literatuře.

Za úvodním rozbohem následuje seznam excerpovaných titulů a ročníků s uvedením vydavatelů, redaktorů a spolupracovníků i vlastní bibliografický soupis. Do něho byl zahrnut také

Věstník Národopisné společnosti československé. Následují *Zprávy společnosti československých národopisců a Slovenskej národopisnej spoločnosti*. V závěru publikace, po rejstřících (místní, osobní, věcný), jsou zařazeny *Zprávy o činnosti Národopisné společnosti československé, Národopisné společnosti československé, České národopisné společnosti*. Tento bonus, který mapuje přehled činnosti národopisné společnosti jak na poli badatelském, tak po stránce pořadatelské a pracovní, je excerpován ze zpráv a věstníků *Národopisné společnosti československé* a *Slovenskej národopisnej spoločnosti*. Tuto bibliografii z periodik *Národopisné společnosti* pak logicky doplňuje seznam bibliografických příloh *Zpráv SČN, Zpráv ČSN a SNS, Věstníku NSČ a SNS*. V závěru stojí upozornění na přehledy vydané mimo edici: *Soupis bibliografií české a slovenské etnografie a folkloristiky v letech 1945–1963* (A. Jeřábková) a *Bibliografie národopisných příspěvků v Časopise Vlasteneckého musejního spolku v Olomouci* (J. Rousová).

Bibliografický soupis čítá sám o sobě 1 933 bibliografických záznamů a je rozdělen do souborů v chronologické posloupnosti. Základní členění každého souboru je následující: články a studie, zprávy o literatuře, bibliografie, personálie, popř. drobné zprávy, vše doloženo základními bibliografickými údaji. Články a studie jsou anotovány. V oddíle bibliografie – zprávy o literatuře se nacházejí jména či značky recenzentů. V personáliích lze získat přehled o jubileích, jsou zastoupeny nekrology, vzpomínky osobností i prostých dopisovatelů. Ze zpráv se uživatel dozví o dění

v oboru. Položky jsou uspořádány abecedně pro každý soubor, ale číslování jednotlivých bibliografických údajů je souvislé.

Při takovém množství bibliografických záznamů, které jsou v soupisu shromážděny a řádně zpracovány a vyhodnoceny, nelze autorce zazlívát, že se do bibliografie vloudila i nějaká chyba či nepřesnost. Tak např. v úvodu práce (s. 7) je konstatováno, že první ročník *Národopisného sborníku československého* byl vydán v roce 1906 (správně 1897). Na posledním řádku téže strany je uvedeno rozpětí vydávání sborníku 1896–1905 (správně 1897–1905). Položka 43 (s. 41) upozorňuje na doplňky na straně 195–197, jež tam však uvedeny nejsou. U pol. 61/s. 43 chybí část názvu, u pol. 1290/s. 139 došlo k chybě v přepisu názvu (správně *K otázkám*), v pol. 1423/s. 150 má být správně *PhDr. Eva Lososová*. Položka 1500 (s. 157) uvádí chybné stránkování NV, 13 (55), 1966, s. 127–131 (správně s. 127–132d).

V závěru musím konstatovat, že předložené dílo je význačné svým rozsahem i způsobem zpracování. Sestavením, rozbořením, zhodnocením a následně zpřístupněním příspěvků, které vycházely na stránkách *Národopisných věstníků* a ostatních periodik vydávaných *Národopisnou společností*, přispěla autorka k snadnější orientaci v příslušných materiálech a k jejich lepšímu poznání. Publikace byla vydána *Českou národopisnou společností* za finančního přispění *Odboru regionální a národnostní kultury Ministerstva kultury České republiky*.

Judita Hrdá (EÚ AV ČR, v. v. i.)

Jan Niessen – Thomas Huddleston, PŘÍRUČKA O INTEGRACI PRO TVŮRCE POLITIK A ODBORNÍKY Z PRAXE. Úřad pro publikace Evropské unie, Lucemburk 2010, 3. vydání, 174 s.–

Není pochyb o tom, že fenomén integrace jinoetnických skupin do majoritních společností Evropské unie je důsledkem a zároveň příčinou globálních celosvětových změn. V přítomné době existuje nepřehledné množství zdůvodňování této přirozenosti. Například podle Teilharda je planetarizace a „vynucené srůstání“ lidstva „dobré“ a je přirozenou součástí evoluce (Teilhard de Chardin, Peirre: 1990 – *Vesmír a lidstvo*. Praha: Vyšehrad, s. 21).

Integrace je ale také kromě podílu na tendenci k „dobru“ komplikovaný jev, který vstupuje razantně až revolučně do každodenního života stále většího počtu lidí. Můžeme tak souhlasit s Lipovetským v tom, že se naše doba dopustila permanentní revoluce každodenního života jednotlivce (Lipovetsky, Gilles: 2008 – *Éra prázdnoty. Úvahy o současném individualismu*. Praha: Prostor, s. 7). Také tento permanentní revoluční stav by mohl být synonymním výrazem pro integraci.

Recenzovanou příručku tak lze vítat jako jistou a možná pro mnohé poučnou pomůcku zájemců o toto téma, ale stejně tak můžeme v ní spatřovat rysy *zbloudilé* úrovně generální starosti o integraci v Evropě, která se v mnohém podobá formálním výzvám k socialistickému způsobu života z příruček politického školení před rokem 1989. Vedle toho i tato publikace dokazuje, že současné etnologické výzkumy adaptačních procesů jinokulturních skupin v ČR mají co říci praktické integraci. Přestože etnologie má především studovat jevy, to